

41968A0927(01)

L 299/32

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

31.12.1972

CONVENȚIE**privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială***[semnată la 27 septembrie 1968 ⁽¹⁾]*

(versiune consolidată)

PREAMBUL

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE LA TRATATUL DE INSTITUIRE A COMUNITĂȚII ECONOMICE EUROPENE,

dorind să pună în aplicare dispozițiile articolului 220 din tratatul menționat, în temeiul căruia s-au angajat să asigure simplificarea formalităților necesare pentru recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor judecătorești,

preocupate să întărească în Comunitate protecția juridică a persoanelor care sunt stabilite aici,

întrucât este important să se stabilească în acest scop competența instanțelor lor în cadrul ordinii (juridice) internaționale, să se faciliteze recunoașterea și instituirea unei proceduri rapide pentru a se asigura executarea hotărârilor, precum și a actelor autentice și a tranzacțiilor judiciare,

decid să încheie prezenta convenție și desemnează în acest scop ca plenipotențari:

MAJESTATEA SA REGELE BELGIEI, pe:

Dl Pierre HARMEL, Ministrul Afacerilor Externe;

PREȘEDINTELE REPUBLICII FEDERALE GERMANIA, pe:

Dl Willy BRANDT, Vicecancelar, Ministrul Afacerilor Externe;

PREȘEDINTELE REPUBLICII FRANCEZE, pe:

Dl Michel DEBRÉ, Ministrul Afacerilor Externe;

PREȘEDINTELE REPUBLICII ITALIENE, pe:

Dl Giuseppe MEDICI, Ministrul Afacerilor Externe;

ALTEȚA SA REGALĂ MARELE DUCE DE LUXEMBURG, pe:

Dl Pierre GRÉGOIRE, Ministrul Afacerilor Externe;

MAJESTATEA SA REGINA ȚĂRILOR DE JOS, pe:

Dl J.M.A.H. LUNS, Ministrul Afacerilor Externe,

CARE, REUNIȚI ÎN CADRUL CONSILIULUI,

după ce au făcut schimb de depline puteri, recunoscute ca fiind sub formă valabilă și în forma convenită,

CONVIN CU PRIVIRE LA URMĂTOARELE DISPOZIȚII:

(¹) În urma ratificării de către toate statele membre și în conformitate cu articolul 62, Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, însoțită de protocolul și declarația comună, semnate la Bruxelles, la data de 27 septembrie 1968, intră în vigoare la 1 februarie 1973.

TITLUL I

DOMENIUL DE APLICARE*Articolul 1*

Prezenta convenție se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței.

Sunt excluse de la aplicarea convenției:

1. starea și capacitatea persoanelor fizice, raporturile patrimoniale dintre soți, testamentele și succesiunile;
2. reorganizarea judiciară și falimentul, concordatele și alte proceduri similare;
3. securitatea socială;
4. arbitrajul.

TITLUL II

COMPETENȚA

Secțiunea 1

Dispoziții generale*Articolul 2*

Sub rezerva dispozițiilor prezentei convenții, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat contractant sunt acționate în judecată, indiferent de cetățenia sau naționalitatea acestora, în fața instanțelor statului respectiv.

Persoanele care nu dețin cetățenia sau naționalitatea statului în care sunt domiciliat se supun normelor de competență aplicabile cetățenilor statului respectiv.

Articolul 3

Persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat contractant pot fi acționate în justiție în fața instanțelor altui stat contractant numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-6 din prezentul titlu.

În special, împotriva acestora nu pot fi invocate:

- în Belgia: articolul 15 din Codul Civil (Code civil) și dispozițiile articolului 52, 52bis și 53 ale legii din 25 martie 1876 privind competența (loi sur la competence);

— în Republica Federală Germania: articolul 23 din Codul de procedură civilă (Zivilprozeßordnung);

— în Franța: articolele 14 și 15 din Codul Civil (Code civil);

— în Italia: articolul 2 și articolul 4 alineatele (1) și (2) din Codul de procedură civilă (Codice di procedura civile);

— în Luxemburg: articolele 14 și 15 din Codul Civil (Code civil);

— în Țările de Jos: articolul 126 alineatul (3) și articolul 127 din Codul de procedură civilă (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering).

Articolul 4

Dacă pârâtul nu are domiciliul pe teritoriul unui stat contractant, competența judiciară este stabilită, în fiecare stat contractant, de legea acestui stat, sub rezerva aplicării dispozițiilor articolului 16.

Orice persoană, indiferent de naționalitate, domiciliată pe teritoriul unui stat contractant, poate, ca și cetățenii statului respectiv, să invoce împotriva acestui pârât normele de competență care sunt în vigoare și în special cele prevăzute în articolul 3 paragraful al doilea.

Secțiunea 2

Competențe speciale*Articolul 5*

Pârâtul domiciliat pe teritoriul unui stat contractant poate fi acționat în justiție, într-un alt stat contractant:

1. în materie contractuală, în fața instanței locului în care obligația a fost sau trebuie executată;
2. în materia obligației de întreținere, în fața instanței din locul în care creditorul obligației de întreținere are domiciliul sau reședința obișnuită;
3. în materie delictuală sau cvasi delictuală, în fața instanței din locul în care s-a produs faptul prejudiciabil;
4. dacă este vorba de o acțiune pentru repararea prejudiciului sau de o acțiune în restituire ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni,

în fața instanței sesizate prin acțiunea publică în măsura în care această instanță, conform legii, poate judeca acțiuni civile;

5. dacă este vorba de o contestație privind exploatarea unei sucursale, a unei agenții sau a oricărei alte instituții, în fața instanței din locul în care acestea sunt situate.

Articolul 6

Același pârât poate fi acționat în justiție de asemenea:

1. dacă sunt mai mulți pârâți, în fața instanței din locul de domiciliu al unuia dintre ei;
2. dacă este vorba de o cerere în garanție sau de o cerere de intervenție, în fața instanței sesizate cu cererea inițială în afară de cazul în care aceasta nu a fost făcută decât pentru a-l scoate de sub jurisdicția instanței pe cel care a fost chemat în justiție;
3. dacă este vorba de o cerere reconvențională care derivă din contractul sau faptul pe care se întemeiază cererea inițială, în fața instanței sesizată prin aceasta.

Secțiunea 3

Competența în materie de asigurări

Articolul 7

În materie de asigurări, competența este stabilită prin prezenta secțiune, fără a aduce atingere articolului 4 și articolului 5 alineatul (5).

Articolul 8

Asigurătorul domiciliat pe teritoriul unui stat contractant poate fi acționat în justiție, fie în fața instanțelor acestui stat, fie în alt stat contractant, în fața instanței locului unde este domiciliat titularul poliței, fie, dacă mai mulți asigurători sunt pârâți, în fața instanțelor statului contractant unde unul dintre ei are domiciliul.

Dacă legea instanței sesizate prevede această competență, asigurătorul poate fi de asemenea acționat în justiție, într-un alt stat contractant decât cel în care domiciliază, în fața instanței locului în care intermediarul, care a intervenit pentru încheierea contractului de asigurare, își are domiciliul, cu condiția ca acest domiciliu să fie menționat în polița sau în propunerea de asigurare.

Asigurătorul care, fără a avea domiciliul pe teritoriul unui stat contractant, deține o sucursală sau o agenție într-unul din aceste

state, este considerat ca având domiciliul pe teritoriul acestui stat în cazul litigiilor rezultate în urma funcționării acestei sucursale sau agenții.

Articolul 9

În afară de aceasta, asigurătorul poate fi acționat în justiție în fața instanței locului în care s-a produs faptul prejudiciabil, în cazul asigurării de răspundere civilă sau imobiliare. La fel dacă asigurarea se referă în același timp la bunuri imobile și bunuri mobile acoperite de aceeași poliță și afectate de același eveniment neprevăzut.

Articolul 10

În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate de asemenea să fie chemat în judecată în fața instanței sesizate prin acțiunea persoanei vătămate împotriva asiguratului, dacă legea instanței permite acest lucru.

Dispozițiile articolelor 7, 8 și 9 se aplică în cazul acțiunii directe intentate de persoana vătămată împotriva asigurătorului, atunci când acțiunea directă este posibilă.

Dacă legea care reglementează această acțiune directă prevede introducerea în cauză a titularului poliței sau a asiguratului, aceeași instanță este competentă cu privire la aceștia.

Articolul 11

Sub rezerva dispozițiilor articolului 10 paragraful al treilea, acțiunea asiguratului nu poate fi adusă decât în fața instanțelor statului contractant pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul, fie că acesta este titularul poliței, asigurat sau beneficiar.

Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională în fața instanței sesizată printr-o cerere inițială în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 12

Nu se poate deroga de la dispozițiile prezentei secțiuni decât prin convenții:

1. posterioare nașterii litigiului sau
2. care permit titularului poliței, asiguratului sau beneficiarului să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în prezenta secțiune sau

3. care, încheiate între titularul poliței și un asigurator cu domiciliul în același stat contractant, au ca efect, chiar dacă faptul prejudiciabil se produce în străinătate, atribuirea competenței instanțelor din acest stat, în afară de cazul când legea acestuia interzice asemenea convenții.

competență instanțelor acestui stat, în afară de cazul în care legea acestuia interzice asemenea convenții.

Secțiunea 4

Competența în materie de vânzare cu plata în rate și împrumut rambursabil în rate

Articolul 13

În materie de vânzare cu plata în rate de bunuri mobile corporale sau de împrumut rambursabil în rate direct legate de finanțarea unei vânzări de asemenea obiecte, competența este stabilită de prezenta secțiune, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 4 și articolului 5 alineatul (5).

Articolul 14

Vânzătorul și împrumutătorul domiciliați pe teritoriul unui stat contractant pot fi acționați în justiție, fie în fața instanțelor acestui stat, fie în fața instanțelor statului contractant pe teritoriul căruia sunt domiciliați cumpărătorul sau împrumutatul.

Acțiunea vânzătorului împotriva cumpărătorului și cea a împrumutătorului împotriva împrumutatului pot fi înaintate numai în fața instanțelor din statul în care pârâtul are domiciliul.

Aceste dispoziții nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională în fața unei instanțe sesizate printr-o cerere inițială conform prezentei secțiuni.

Articolul 15

Nu se poate deroga de la dispozițiile prezentei secțiuni decât prin convenții:

1. posterioare apariției litigiului sau
2. care permit cumpărătorului sau împrumutatului să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în prezenta secțiune sau
3. care, încheiate între cumpărătorul și vânzătorul sau între împrumutătorul și împrumutatul care își au domiciliul sau reședința obișnuită în același stat contractant, atribuie

Secțiunea 5

Competențe exclusive

Articolul 16

Au competență exclusivă, indiferent de domiciliu:

1. în materie de drepturi reale imobiliare și închirieri de imobile, instanțele statului contractant unde imobilul este situat;
2. în materie de validitate, nulitate sau dizolvare a societăților sau persoanelor juridice cu sediul pe teritoriul unui stat contractant sau a deciziilor organelor lor, instanțele acestui stat;
3. în materie de valabilitate a înscrierii în registrele publice, instanțele statului contractant pe teritoriul căruia sunt ținute aceste registre;
4. în materie de înscriere sau de valabilitate a brevetelor, mărcilor, desenelor și modelelor și altor drepturi similare, care implică un depozit sau o înregistrare, instanțele statului contractant pe teritoriul căruia depozitul sau înregistrarea au fost cerute, efectuate sau considerate a fi fost efectuate în termenii unei convenții internaționale;
5. în materie de executare a hotărârilor judecătorești, instanțele statului contractant de la locul de executare.

Secțiunea 6

Prorogarea de competență

Articolul 17

Dacă, printr-o convenție scrisă sau printr-o convenție verbală confirmată în scris, părțile, dintre care cel puțin una are domiciliul pe teritoriul unui stat contractant, au desemnat o instanță (sau instanțele) dintr-un stat contractant pentru a judeca litigiile prezente sau viitoare provenind dintr-un raport de drept determinat, această instanță sau instanțele din acest stat au competență exclusivă.

Convențiile atributive de competență nu produc efecte juridice dacă contravin dispozițiilor articolelor 12 și 15 sau dacă instanțele

de la a căror competență derogă au competență exclusivă în temeiul articolului 16.

Dacă convenția atributivă de jurisdicție a fost încheiată numai în favoarea uneia dintre părți, aceasta păstrează dreptul de a sesiza orice altă instanță competentă în temeiul prezentei convenții.

Articolul 18

În afara cazurilor în care competența sa rezultă din alte dispoziții ale prezentei convenții, este competent judecătorul dintr-un stat contractant în fața căruia compare pârâtul. Această regulă nu se aplică dacă acțiunea are ca obiect contestarea competenței sau dacă există o altă instanță care are competență exclusivă în temeiul articolului 16.

Secțiunea 7

Verificarea competenței și a admisibilității

Articolul 19

Instanța dintr-un stat contractant, sesizată în principal cu o acțiune care este de competență exclusivă a instanței dintr-un alt stat contractant în temeiul articolului 16, se declară necompetent din oficiu.

Articolul 20

Când pârâtul domiciliat pe teritoriul unui stat contractant este acționat în justiție în fața unei instanțe din alt stat contractant și nu compare în fața acesteia, instanța se declară din oficiu necompetentă în cazul în care competența sa nu se întemeiază pe dispozițiile prezentei convenții.

Instanța este obligată să suspende acțiunea atât timp cât nu s-a stabilit că pârâtul a primit actul de sesizare a instanței în timp util pentru a-și pregăti apărarea sau că s-au depus toate diligențele în acest scop.

Dispozițiile paragrafului precedent sunt înlocuite de cele ale articolului 15 din Convenția de la Haga, din 15 noiembrie 1965 privind comunicarea și notificarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, dacă actul de sesizare a instanței a trebuit să fie transmis pentru aplicarea acestei convenții.

Secțiunea 8

Litispendență și conexitate

Articolul 21

Când cererile cu identitate de obiect, cauză și părți sunt aduse în fața unor instanțe din state contractante diferite, instanța sesizată ulterior își declină competența, chiar din oficiu, în favoarea celei dintâi instanțe sesizate.

Instanța care trebuie să își decline competența poate suspenda acțiunea dacă este contestată competența celeilalte instanțe.

Articolul 22

Când cereri conexe se formulează în fața unor instanțe din state contractante diferite și sunt pendinte în primă instanță, instanța sesizată ulterior poate suspenda acțiunea.

Această instanță își poate declina de asemenea competența la cererea uneia dintre părți, cu condiția ca legea să permită alăturarea cauzelor conexe și ca instanța sesizată inițial să fie competentă pentru a judeca cele două cereri.

Sunt conexe, în sensul prezentului articol, cererile legate între ele printr-un raport atât de strâns, încât trebuie instrumentate și judecate în același timp pentru a evita riscul unor soluții ireconciliabile în cazul în care respectivele cauze ar fi judecate separat.

Articolul 23

Când cererile intră în competența exclusivă a mai multor instanțe, declinarea are loc în favoarea primei instanțe sesizate.

Secțiunea 9

Măsuri provizorii și de conservare

Articolul 24

Măsurile provizorii sau de conservare prevăzute de legea unui stat contractant pot fi cerute autorităților judiciare ale acestui stat chiar dacă, în temeiul prezentei convenții, o instanță a altui stat contractant este competentă să judece pe fond.

TITLUL III

RECUNOAȘTERE ȘI EXECUTARE*Articolul 25*

În sensul prezentei convenții, prin hotărâre judecătorească se înțelege orice hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat contractant, indiferent de denumirea care-i este dată, cum ar fi sentință, ordin, decizie sau mandat de executare, precum și actul prin care grefierul stabilește valoarea cheltuielilor de judecată.

Secțiunea 1

Recunoașterea*Articolul 26*

Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat contractant sunt recunoscute în celelalte state contractante fără a fi necesar să se recurgă la nici o procedură.

În caz de contestație, orice parte interesată care invocă recunoașterea pe cale principală poate demonstra, conform procedurii prevăzute în secțiunile 2 și 3 din prezentul titlu, că hotărârea trebuie să fie recunoscută.

Dacă recunoașterea este invocată pe cale incidentală în fața unei instanțe a unui stat contractant, aceasta este competentă să o judece.

Articolul 27

Hotărârile judecătorești nu sunt recunoscute:

1. dacă recunoașterea este contrară ordinii publice a statului respectiv;
2. dacă actul de sesizare a instanței nu a fost comunicat sau notificat regulamentar și în timp util părâtului absent, pentru ca acesta să își poată pregăti apărarea;
3. dacă hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată între aceleași părți în statul în care se solicită recunoașterea;
4. dacă instanța din statul de origine, pentru a da hotărârea într-o problemă privind starea și capacitatea persoanelor fizice, raporturile patrimoniale dintre soți, testamentele și succesiunile, a ignorat o normă de drept internațional privat a

statului în care este solicitată recunoașterea, în afară de cazul în care hotărârea sa are același rezultat ca în cazul în care aceste norme ar fi fost aplicate.

Articolul 28

De asemenea, hotărârile nu sunt recunoscute dacă contravin dispozițiilor din secțiunea 3, 4 sau 5 de la titlul II, precum și în cazul prevăzut la articolul 59.

În aprecierea competențelor menționate în paragraful precedent, autoritatea căreia i se solicită recunoașterea este legată de constatările de fapt pe care instanța statului de origine și-a întemeiat competența.

Fără a aduce atingere dispozițiilor primului paragraf, nu se poate proceda la controlul competențelor instanțelor statului de origine; normele de competență nu privesc ordinea publică menționată la articolul 27 alineatul (1).

Articolul 29

În nici un caz, hotărârea străină nu poate face obiectul unei revizuirii pe fond.

Articolul 30

Autoritatea judiciară a unui stat contractant, în fața căreia se invocă recunoașterea unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat contractant, poate suspenda cursul judecății dacă această hotărâre face obiectul unei căi de atac ordinare.

Secțiunea 2

Executarea*Articolul 31*

Hotărârile pronunțate într-un stat contractant și care sunt executorii în acest stat sunt puse în executare în alt stat contractant pe baza încuviințării date, la cererea părții interesate.

Articolul 32

Cererea este prezentată:

- în Belgia, „tribunal de première instance” sau „rechtbank van eerste aanleg”;
- în Republica Federală Germania, președintelui unei camere a „Landgericht”;

- în Franța, președintelui „tribunal de grande instance”;
- în Italia, la „corte d'appello”;
- în Luxemburg, președintelui „tribunal d'arrondissement”;
- în Țările de Jos, președintelui „Arrondissementsrechtbank”.

Instanța competentă din punct de vedere teritorial este determinată de domiciliul părții împotriva căreia este cerută executarea. Dacă această parte nu este domiciliată pe teritoriul statului solicitat, competența este determinată de locul de executare.

Articolul 33

Modalitățile de depunere a cererii sunt stabilite de legea statului în care se solicită recunoașterea.

Reclamantul trebuie să își aleagă un domiciliu în cadrul jurisdicției instanței sesizate.

Totuși, dacă legea statului în care se solicită recunoașterea nu cunoaște alegerea de domiciliu, solicitantul trebuie să desemneze un mandatar *ad litem*.

Documentele menționate în articolele 46 și 47 se anexează cererii.

Articolul 34

Instanța sesizată prin cerere hotărăște în termen scurt fără ca partea împotriva căreia este cerută executarea să poată, în această etapă a procedurii, să prezinte observații.

Cererea nu poate fi respinsă decât pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 27 și 28.

În nici un caz, hotărârea străină nu poate face obiectul unei revizuirii pe fond.

Articolul 35

Grefierul instanței în cauză aduce imediat la cunoștința reclamantului hotărârea dată cu privire la cerere, conform modalităților stabilite de legea statului solicitat.

Articolul 36

Dacă executarea este încuviințată, partea împotriva căreia este cerută executarea poate ataca cu recurs hotărârea în termen de o lună de la comunicare.

Dacă această parte este domiciliată într-un stat contractant altul decât cel în care a fost pronunțată hotărârea care încuviințează executarea, termenul este de două luni din ziua comunicării către

persoană sau la domiciliul acesteia. Acest termen nu poate fi prorogat pe motive de distanță.

Articolul 37

Recursul se înaintează conform normelor de procedură contencioasă:

- în Belgia, în fața „tribunal de première instance” sau „rechtbank van eerste aanleg”;
- în Republica Federală Germania, în fața „Oberlandesgericht”;
- în Franța, în fața „Cour d'appel”;
- în Italia, la „corte d'appello”;
- în Luxemburg, în fața „Cour supérieure de justice” în domeniul dreptului civil;
- în Țările de Jos, în fața „Arrondissementsrechtbank”.

Hotărârea pronunțată în recurs nu poate face obiectul decât al unui recurs în anulare și, în Republica Federală Germania, al unei „Rechtsbeschwerde”.

Articolul 38

Instanța sesizată cu recurs poate, la cererea părții care l-a formulat, să suspende acțiunea dacă hotărârea străină face, în statul de origine, obiectul unei căi de atac ordinare sau dacă termenul pentru înaintarea acesteia nu a expirat; în acest din urmă caz, instanța poate fixa un termen pentru exercitarea căii de atac ordinare.

Această instanță poate de asemenea să condiționeze executarea de constituirea unei garanții pe care o stabilește.

Articolul 39

Până la expirarea termenului pentru introducerea recursului prevăzut în articolul 36 sau până la soluționarea acestuia nu pot fi luate decât măsuri de conservare a bunurilor părții împotriva căreia este cerută executarea.

Hotărârea care încuviințează executarea implică permisiunea de a aplica aceste măsuri.

Articolul 40

Dacă cererea este respinsă, solicitantul poate înainta un recurs:

- în Belgia, în fața „Cour d'appel” sau „Hof van Beroep”;
- în Republica Federală Germania, în fața „Oberlandesgericht”;
- în Franța, în fața „Cour d'appel”;

- în Italia, la „corte d'appello”;
- în Luxemburg, în fața „Cour supérieure de justice” în domeniul dreptului civil;
- în Țările de Jos, în fața „Gerechtshof”.

Secțiunea 3

Dispoziții comune

Articolul 46

Partea împotriva căreia este cerută executarea este chemată să se prezinte în fața instanței sesizate cu recursul. În lipsă, se aplică dispozițiile articolului 20 al doilea și al treilea paragraf, chiar dacă această parte nu este domiciliată pe teritoriul unuia dintre statele contractante.

Partea care cere recunoașterea sau solicită executarea unei hotărâri trebuie să prezinte:

1. o copie a hotărârii care să întrunească condițiile necesare stabilirii autenticității acesteia;
2. în cazul unei hotărâri pronunțate în lipsă, originalul sau copia certificată conformă a documentului care stabilește că actul de sesizare a instanței a fost comunicat sau notificat părții absente.

Articolul 41

Hotărârea de soluționare a recursului prevăzută în articolul 40 nu poate face obiectul decât al unui recurs în anulare și, în Republica Federală Germania, al unei „Rechtsbeschwerde”.

Articolul 47

Partea care solicită executarea trebuie, în afară de aceasta, să prezinte:

1. orice document care poate dovedi că, în conformitate cu legea statului de origine, hotărârea este executorie și a fost notificată;
2. dacă este cazul, un document care să justifice că reclamantul beneficiază de asistență judiciară în statul de origine.

Articolul 42

Dacă hotărârea străină a statuat asupra mai multor capete ale cererii și executarea nu poate fi autorizată pentru toate, autoritatea judiciară încuviințează executarea pentru unul sau mai multe dintre ele.

Articolul 48

Reclamantul poate cere o executare parțială.

În cazul neprezentării documentelor menționate în articolele 46 alineatul (2) și 47 alineatul (2), autoritatea judiciară poate să acorde un termen pentru prezentarea lor sau să accepte documente echivalente sau, în cazul în care se consideră suficient de edificată, să se dispenseze de prezentarea lor. Trebuie de asemenea să se prezinte o traducere a documentelor dacă autoritatea judiciară cere acest lucru; traducerea este certificată de către o persoană abilitată în acest sens de unul din statele contractante.

Articolul 43

Hotărârile străine prin care se dispune plata unor daune cominatorii nu sunt executorii în statul în care se solicită recunoașterea decât dacă suma a fost stabilită în mod irevocabil de instanțele din statul de origine.

Articolul 49

În cazul documentelor prevăzute la articolul 46, 47 sau 48 paragraful al doilea, precum și, dacă este cazul, pentru procura *ad litem*, nu este necesară legalizarea sau o altă formalitate echivalentă.

Articolul 44

Reclamantul care beneficiază de asistență judiciară în statul în care a fost pronunțată hotărârea se bucură de aceasta, fără o nouă examinare, conform procedurii prevăzute la articolele 32-35.

TITLUL IV

ACTE AUTENTICE ȘI TRANZACȚII JUDICIARE

Articolul 45

Articolul 50

Partea care cere executarea într-un stat contractant a unei hotărâri pronunțate într-un alt stat contractant nu poate fi obligată la depunerea unei cauțiuni sau efectuarea unui depozit, indiferent de denumire, pe motiv că este străin sau că nu are domiciliul sau reședința în respectivul stat.

Actele autentice întocmite sau înregistrate și executorii într-un stat contractant sunt, la cerere, declarate ca executorii într-un alt stat contractant, conform procedurii prevăzută la articolul 31 și

următoarele. Cererea nu poate fi respinsă decât dacă executarea actului autentic este contrară ordinii publice a statului în care se solicită recunoașterea.

Actul prezentat trebuie să îndeplinească toate condițiile necesare pentru autentificare în statul de origine.

Dacă este necesar, se aplică dispozițiile din secțiunea 3 de la titlul III.

Articolul 51

Tranzacțiile încheiate în fața instanței în cursul unui proces și care sunt executorii în statul de origine sunt executorii în statul solicitat în aceleași condiții ca și actele autentice.

TITLUL V

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 52

Pentru a determina dacă o parte are domiciliul pe teritoriul statului contractant ale cărui instanțe sunt sesizate, instanța aplică legea internă.

În cazul în care o parte nu are domiciliul în statul în care instanțele sunt sesizate, judecătorul, pentru a determina dacă aceasta are un domiciliu în alt stat contractant, aplică legea acestui stat.

Totuși, pentru stabilirea domiciliului unei părți, se aplică legea națională dacă, în conformitate cu aceasta, domiciliul său depinde de cel al unei alte persoane sau de sediul unei autorități.

Articolul 53

Pentru aplicarea prezentei convenții, sediul societăților și persoanelor juridice este asimilat cu domiciliul. Totuși, pentru stabilirea sediului, judecătorul sesizat aplică normele sale de drept internațional privat.

TITLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 54

Dispozițiile prezentei convenții nu se aplică decât acțiunilor judiciare intentate și actelor autentice întocmite sau înregistrate după intrarea sa în vigoare.

Totuși, hotărârile pronunțate după data intrării în vigoare a prezentei convenții în urma unor acțiuni intentate înainte de această dată sunt recunoscute și executate, conform dispozițiilor din titlul III dacă normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute fie de titlul II, fie de o convenție care era în vigoare între statul de origine și statul solicitat în momentul introducerii acțiunii.

TITLUL VII

RAPORTUL CU CELELALTE CONVENȚII

Articolul 55

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 54 paragraful 1 doilea și articolului 56, prezenta convenție înlocuiește, între statele care sunt părți la ea, convențiile încheiate între două sau mai multe dintre aceste state, după cum urmează:

- Convenția între Belgia și Franța privind competența judiciară, autoritatea și executarea hotărârilor judiciare, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnată la Paris, la 8 iulie 1899;
- Convenția între Belgia și Țările de Jos privind competența judiciară teritorială, falimentul, precum și autoritatea și executarea hotărârilor judiciare, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnată la Bruxelles, la 28 martie 1925;
- Convenția între Franța și Italia privind executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Roma, la 3 iunie 1930;
- Convenția între Germania și Italia privind recunoașterea și executarea hotărârilor judiciare în materie civilă și comercială, semnată la Roma, la 9 martie 1936;
- Convenția între Republica Federală Germania și Regatul Belgiei privind recunoașterea și executarea reciprocă în materie civilă și comercială a hotărârilor judiciare, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnată la Bonn, la 30 iunie 1958;
- Convenția între Regatul Țărilor de Jos și Republica Italiană privind recunoașterea și executarea hotărârilor judiciare în materie civilă și comercială, semnată la Roma, la 17 aprilie 1959;
- Convenția între Regatul Belgiei și Republica Italiană privind recunoașterea și executarea hotărârilor judiciare și a altor

titluri executorii în materie civilă și comercială, semnată la Roma, la 6 aprilie 1962;

- Convenția între Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor judiciare și a altor titluri executorii în materie civilă și comercială, semnată la Haga, la 30 august 1962;

și, în măsura în care este în vigoare:

- Tratatul între Belgia, Țările de Jos și Luxemburg privind competența judiciară, falimentul, autoritatea și executarea hotărârilor judiciare, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnat la Bruxelles, la 24 noiembrie 1961.

Articolul 56

Tratatul și convențiile menționate în articolul 55 continuă să producă efecte în domeniile în care prezenta convenție nu se aplică.

Acestea continuă să producă efecte în ceea ce privește hotărârile pronunțate și actele întocmite sau înregistrate înaintea intrării în vigoare a prezentei convenții.

Articolul 57

Prezenta convenție nu derogă de la convențiile la care statele contractante sunt sau vor fi parte și care, în domenii speciale, reglementează competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor.

Articolul 58

Dispozițiile prezentei convenții nu aduc atingere drepturilor recunoscute resortisanților elvețieni prin convenția încheiată, la 15 iunie 1869, între Franța și Confederația elvețiană privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă.

Articolul 59

Prezenta convenție nu se opune ca un stat contractant să se angajeze față de un stat terț, în termenii unei convenții privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, să nu recunoască o hotărâre pronunțată, în special într-un alt stat contractant, împotriva unui pârât care avea domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul statului terț atunci când, într-un caz prevăzut de articolul 4, hotărârea nu a putut fi întemeiată decât pe o competență menționată la articolul 3 paragraful al doilea.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 60

Prezenta convenție se aplică pe teritoriul european al statelor contractante, departamentelor franceze de peste mări și teritoriilor franceze de peste mări.

Regatul Țărilor de Jos poate declara în momentul semnării sau ratificării prezentei convenții sau în orice moment ulterior, printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Comunităților Europene, că prezenta convenție se va aplica Surinam-ului și Antilelor olandeze. În lipsa unei asemenea declarații în ceea ce privește Antilele olandeze, procedurile care se derulează pe teritoriul european al Regatului ca urmare a unui recurs în anulare împotriva hotărârilor unor instanțe din Antilele olandeze se consideră ca proceduri care se derulează în fața acestor instanțe.

Articolul 61

Prezenta convenție se ratifică de către statele semnatare. Instrumentele de ratificare se depun la secretarul general al Consiliului Comunităților Europene.

Articolul 62

Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a celei de-a treia luni după depunerea instrumentului de ratificare al statului semnatar care procedează ultimul la această formalitate.

Articolul 63

Statele contractante recunosc că orice stat care devine membru al Comunității Economice Europene are obligația de a accepta ca prezenta convenție să constituie baza pentru negocierile necesare asigurării punerii în aplicare a articolului 220 ultimul paragraf din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în raporturile dintre statele contractante și acest stat.

Adaptările necesare pot face obiectul unei convenții speciale între statele contractante, pe de o parte, și acest stat, pe de altă parte.

Articolul 64

Secretarul general al Consiliului Comunităților Europene notifică statelor semnatare:

- (a) depunerea fiecărui instrument de ratificare;

- (b) data intrării în vigoare a prezentei convenții;
- (c) declarațiile primite în conformitate cu articolul 60 paragraful al doilea;
- (d) declarațiile primite în conformitate cu articolul IV din protocol;
- (e) comunicările făcute în conformitate cu articolul VI din protocol.

Articolul 67

Fiecare stat contractant poate solicita revizuirea prezentei convenții. În acest caz, o conferință de revizuire este convocată de președintele Consiliului Comunităților Europene.

Articolul 65

Protocolul care, cu acordul comun al statelor contractante, este anexat la prezenta convenție, face parte integrantă din aceasta.

Articolul 68

Prezenta convenție, redactată într-un exemplar unic în limbile franceză, germană, italiană și olandeză, cele patru texte fiind autentice, este depusă în arhivele secretariatului Consiliului Comunităților Europene. Secretarul general remite o copie certificată conformă fiecăruia dintre guvernele statelor semnatare.

Articolul 66

Prezenta convenție se încheie pe durată nelimitată.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschrift unter dieses Übereinkommen gesetzt.

En foi de quoi les plénipotentiaires soussignés ont apposé leur signature en bas de la présente Convention.

In fede di che i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente Convenzione.

Ten blijke waarvan de onderscheiden gevolmachtigden hun handtekening onder dit Verdrag hebben gesteld.

Geschehen zu Brüssel am siebenundzwanzigsten September neunzehnhundertachtundsechzig.

Fait à Bruxelles, le vingt-sept septembre mil neuf cent soixante-huit.

Fatto a Bruxelles, addì ventisette settembre millenovecentosessantotto.

Gedaan te Brussel, op zevenentwintig september negentienhonderd acht en zestig.

Pour Sa Majesté le Roi des Belges,

Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

Pierre HARMEL

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland,

Willy BRANDT

Pour le président de la République française,

Michel DEBRÉ

Per il Presidente della Repubblica italiana,

Giuseppe MEDICI

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg,

Pierre GRÉGOIRE

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

J.M.A.H. LUNS